

[Miljøministeren]

ne måned; man var tværtimod i forhandling den 9. september 1981. Senere, den 29. januar, har man i ministeriet været i forbindelse med borgmester Per Madsen, Ishøj kommune.

Der har været forskellige synspunkter med hensyn til, hvor alvorlig den sikkerhedsmæssige side af nedlægningen ville være. Når der ønskes en mindre korrektion og der i landsplandirektivet står, at mindre korrektioner kan aftales med planstyrelsen, må vi bøje os for, at de sikkerhedsmæssige synspunkter må veje betydelig tungere end mange andre synspunkter. Det er ikke således, at vi udelukker andre synspunkter, selvfølgelig gør vi ikke det, og vi har haft lejlighed til at overveje dem siden september sidste år, da man havde drøftelsen med Ishøj kommune.

Finn Jørgensen (KF):

Jeg kan fastslå, at Ishøj kommune både i december og i januar har rettet henvendelse til planstyrelsen om et møde med repræsentanter for dem, der var med til at fastlægge den oprindelige linjeføring. Er ministeren bekendt med det?

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg er bekendt med, at borgmesteren har ringet til ministeriet så sent som fredag den 29. januar 1982. Jeg er bekendt med, at jeg selv har talt med borgmesteren så sent som i går og givet ham en orientering om, hvilke hovedlinjer jeg ville svare efter i dag, så der har ikke været mangel på kontakt, men det har måske været en forskellig vurdering af, hvad de sikkerhedsmæssige forhold ved en nedlægning af en gasledning betyder for omgivelserne, der har været tale om. Jeg må imidlertid betragte sikkerheden som noget helt afgørende, når der er tale om at flytte en tracé 200-400 m inden for et landzoneareal, hvor der ikke ændres noget som helst ved føringen i forhold til zonevurderingen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 118

7) Til *socialministeren* af:

Lis Møller (KF):

»Vil ministeren medvirke til, at § 42 i bistandsloven, der omhandler uddannelses-

hjælp, kommer til at omfatte enlige mødre, selv om disse ikke er fysisk eller psykisk handicappede?»

Lis Møller (KF):

Ifølge bistandslovens § 42 kan der ydes hjælp til uddannelse og omskoling, når det må anses for påkrævet af hensyn til en persons muligheder for fremtidig at klare for sig selv og sin familie.

De fleste bistandskontorer fortolker imidlertid paragraffen sådan, når det drejer sig om enlige mødre, at der kun kan ydes hjælp til dem, hvis de er fysisk eller psykisk handicappede. Bistandsloven har i det hele taget betydet en klar forringelse af hjælpen til enlige mødre.

Da Mødrehjælpen eksisterede, kunne mødre med børn under 2 år få en uddannelse. Mange enlige mødre er blevet mødre i en meget ung alder, så de ikke nåede at få en uddannelse, og at nægte denne uddannelseshjælp, fordi det koster penge, er efter min mening kortsigtet politik. Det bliver meget dyrere i det lange løb, fordi disse mødre vil blive tilbagevendende klienter på bistandskontorerne, mens de med en uddannelse vil kunne klare for sig selv.

Socialministeren (Bent Hansen):

Det er rigtigt, som fru Lis Møller siger, at der efter bistandslovens § 42 ydes hjælp til uddannelse m.v., når det anses for påkrævet af hensyn til en persons mulighed for at klare sig selv og sørge for sin familie.

Behovet for uddannelseshjælpen efter § 42 må være begrundet i pågældendes særlige sociale situation, og det er uden betydning, om behovet skyldes fysiske, psykiske eller specielle sociale problemer. Der kan derfor allerede efter de gældende bestemmelser ydes uddannelseshjælp efter § 42 til enlige mødre, selv om disse ikke er fysisk eller psykisk handicappede. Afgørende er som nævnt den pågældendes sociale situation.

Jeg kan i øvrigt henvise til den daværende socialministers svar i folketinget den 28. oktober 1981 på spørgsmål nr. 101 om mulighederne for uddannelseshjælp efter bistandslovens § 42 til enlige forsørgere. Som det blev oplyst dengang, viser det foreliggende materiale ikke, at de reelle muligheder for at tilbyde enlige mødre en uddannelseshjælp er